

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

זהר הקדוש - תיקונים הקדמה

תרגום ללשון הקודש

פתח רבי אלעזר ואמר מי זאת עולה מן המדבר וכו', מי זאת, כלל של שתי קדושים של שתי עולמות בחיבור אחד ובקישור אחד. עולה ממש להיות קודש קודשים. שהרי קודש קודשים מ"י. ומתחברת בזאת. בכדי להיות זאת עולה שהיא קודש קודשים. מן המדבר שהרי מן המדבר ירשה להיות כלה ולהכנס לחופה. ועוד מן המדבר היא עולה כמו שנאמר ומדברך נאווה באותו מדבר של לחישת ספתיים היא עולה.

ושנינו מה שכתוב האלקים האדירים האלה אלה האלקים המכים את מצרים בכל מכה במדבר. וכי כל שעשה להם הקב"ה במדבר היה, והרי הישוב היה. אלא במדבר בדיבור, כמו שנאמר ומדברך נאווה. וכתוב ממדבר הרים. כך עולה מן המדבר, מן המדבר ודאי. באותו מילה של הפה היא עולה ונכנסת בין כנפיה של אמא, ולאחרי כן בדיבור יורדת ושורה על ראשם של העם הקדוש.

ואיך עולה בדיבור. שהרי בתחילה כאשר אדם עומד בבוקר יש לו לברך לאדונו. בשעה שפקח עיניו איך מברך. כך היו עושים חסידים ראשונים, נמלא של מים היו מביאים לפניהם, ובזמן שהתעוררו בלילה מהרו ידיהם. ועומדים וממלמלים בתורה ומברכים על קריאתה. תרנגול קורא ואז בחצות לילה מושש, הקב"ה נמצאת עם הצדיקים בגן עדן, ואסור לברך בידים טמאות ומזוהמות וכן בכל שעה.

מפני שבשעה שאדם ישן, רוחו פורחת ממנו. ובשעה שרוחו פורחת ממנו, רוח טומאה מוכנה ושורה על ידיו וטמאה אותם ואסור לברך בהם בלא נטילה. ואם תאמר אם כן הרי ביום לא ישן ולא פורחת רוחו ממנו ולא שורה עליו רוח טומאה וכאשר נכנס לבית הכסא לא יברך ולא יקרא בתורה אפילו מלה אחת עד שיטול ידיו. ואם תאמר מפני שמלוכלכים הם, לא כן הוא, במה התלכלכו. אלא או לבני העולם שלא משגיחים ולא יודעים בכבוד אדונם ולא יודעים על מה עומד העולם. רוח אחת יש בכל בית כסא של העולם ששורה שמונהנית מאותו לכלוך ומינוף ומיד שורה על אותם אצבעות של ידי האדם.

פתח רבי אלעזר ואמר (שיר השירים ג) מי זאת עולה מן המדבר וגו', מי זאת, כלל שתי קדושים קדושים (קדושים) דתריין עולמות בחבורא חדא וקשורא חדא. עולה ממש למחוי קדש קדשין. דהא קדש קדשין מ"י. ואתחברא בזאת. בגין למחוי (זאת) עולה דאיהו קדש קדשין. מן המדבר דהא מן המדבר ירשא למחוי בלה ולמיעל לחפה. תו מן המדבר איהו עולה כמא דאת אמר, (שיר השירים ד) ומדברך נאווה כהוא מדבר (דף י ע"ב) דלחישו בשפרון איהו עולה.

ותנינו מאי דכתיב, (שמואל א ד) האלקים האדירים האלה אלה הם האלקים המכים את מצרים בכל מכה במדבר. וכי כל דעבד לון קודשא בריה הוא במדבר הנה, והא פישוקא הנה. אלא במדבר, בדבורא, כמא דאת אמר, (שיר השירים ד) ומדברך נאווה. וכתיב, (תהלים עה) ממדבר הרים. אוף הכי עולה מן המדבר, מן המדבר ודאי. כהוא מלה דפומא איהו סלקא ואעלת בין גרפי דאמא, ולבתר בדבורא נחתא ושריא על רישיהו דעמא קדישא.

היה סלקא בדבורא. דהא בשירותא פד פד נש קאים בצפרא אית ליה לברכא למאריה. בשעתא דפקח עיניו היה מברך. הכי הווי עבדי חסדי קדמאי, נטלא דמינא הווי יחבי קמיהו, ובזמנא דאתערו בליליא אסתן ידיהו. וקיימי ולעאן באורייתא ומברכי על קריאתה (וכו'). תרנגולא קרי וברין פלגות ליליא ממש, וברין קודשא בריה הוא (ס"ב) אשתבח עם צדיקניא בגנתא דעדן, ואסיר לברכא בידן מסואבות ומזוהמות. (ומברכין). וכן כל שעתא.

בגין דבשעתא דבר נש נאים, רוחיה פרחא מניה. ובשעתא דרוחיה פרחא מניה, רוחא מסאבא זמין ושריא על ידיו ומסאב לון ואסיר לברכא בהו בלא נטילה. ואי תימא אי הכי הא ביממא דלא נאים ולא פרח רוחיה מניה ולא שריא עליה רוחא מסאבא וכד עאל לבית הכסא לא יברך ולא יקרא בתורה אפלו מלה חדא עד דיסחי ידיו. ואי תימא בגין דמלוכלכים אנון, לאו הכי הוא, במה אתלכלכו. אלא ווי לבני עולמא דלא משגיחין ולא דעין ביקרא דמאריהוין ולא ידעי על מה קיימא עולמא. רוחא חדא אית בכל בית הכסא דעולמא דשריא תמן ואתחני מכהוא לבלוכא וטנופא ומיד שרי על אנון אצבעין דידי דבר נש.

תורה מט

לשון רבנו זכרוננו לברכה

לשמש שם אהל בהם והוא כהן יצא מחפתו וכו': (תהלים יט)
א כי קדם הבריאה היה אור הקדוש-ברוך-יהוה אין סוף, ורצה
הקדוש-ברוך-יהוה שיתגלה מלכותו, ואין מלך בלא עם, והצריך
לברא בני אדם, שיקבלו על מלכותו. והתגלות מלכותו אי אפשר
להשיג אלא עלידי המדות, שעלידי המדות משיגין אלקותו,
ויודעין שיש ארון מושל ומנהיג. וצמצם את האור אין סוף
לצדדיו, ונשאר חלל פנוי, ובתוך החלל הפנוי ברא העולמות
(כמבואר בע"ח בתחלתו בחיבל א ענף ג), והן הן מדותיו. והלב
הוא הציר של המדות, היינו החכמה שבלב, כמו שכתוב (שמות לא):
ובלב כל חכם לב וכו'. ועקר היצירה היתה בחכמה, כמו שכתוב
(תהלים קד): בלם בחכמה עשית. נמצא, שהלב הוא הציר, כמו
שכתוב (שם עג): צור לבבי. ואית יצירה לטב ולביש, כמו שאמרו
חכמינו זכרונם לברכה (ברכות סא): וייצר – בשני יודין וכו'. והם
שני יצירין, יצר טוב ויצר הרע. הינו: מחשבות טובות הם יצר
טוב, ומחשבות רעות הם יצר הרע. כי עקר היצירים הם המחשבות
והחכמות שבלב, כמו שכתוב (בראשית ו): כי יצר מחשבות לבו
וכו'. ובשארם חושב במחשבות רעות, הוא מטמטם את החלל של
הבריאה, ששם התגלות המדות. כי הלב הוא צור העולמים, הינו
צור המדות, כי לפי אור להביות הלב של איש הישראלי אי אפשר
להתגלות מהמדות, כי אור להביותו הוא עד אין סוף, הינו אין סוף
ואין תכלית לתשוקתו. וצריך לצמצם ההתלהבות, כדי שישאר
בלב חלל, כמו שכתוב (תהלים קט): ולפי חלל בקרבי. ועלידי
הצמצום של ההתלהבות יוכל לזוא להתגלות מהמדות, הינו לעבד
את השם יתברך בהדרגה ובמדה. ומחשבות טובות שבלב, הן
יצירין טובין, שעל ידן נתגליו פעולות ומדות טובות, והינו יצירה
לטב. ובשאר מחשבות רעות, הוא מטמטם הלב, בבחינת ערלת
לב, ומקלקל את הבריאה, הינו החכמה שבלב. כי היצר הרע הוא
טפשות הלב, כמו שכתוב (דברים י): ומלתם את ערלת לבבכם,
ותרגמומו: ית טפשות לפכו. וטפשות הוא קלקול הבריאה, שהוא
עלידי החכמה. נמצא, כשאדם חושב מחשבות טובות בלבו
איך לעבד את השם יתברך, בזה נעשה לבו בבחינת: צור לבבי,
ובבחינת: ולפי חלל בקרבי, שבתוך החלל התגלו פעולותיו, ועל ידי
פעולותיו ומדותיו הטובים התגלה שהוא מקבל על מלכות שמים
שלמה. וזה פרוש (תהלים פז): ושרים כהוללים וכו'. ושרים – זה
בחינת התגלות מלכות, בחינת: שרה על העולם בלו (ברכות יג),
בחינת (זכריה יד): והיה ה' למלך וכו'. כהוללים כל מעיני כף – הינו
לפי החלל שנעשה עלידי מחשבותיו הקדושים, הן התגלות מלכותו:
ב וזה בחינת (דברים יא): ולעבדו בכל לבבכם; איזהו עבודה
שבלב זה תפלה (תענית ב). כי תפלה בחינת מלכות דוד, כמו
שכתוב (תהלים קט): ואני תפלה. ועקר התפלה תלוי בלב, שישים
כל לבו עליה, שלא יהיה בבחינת (ישעיה כט): בשפתם כבודי ולבם
רחק ממני. כי תפלה שבלב היא בחינת התגלות מלכותו בתוך

החלל הפנוי, בתוך המדות, בתוך העולמות:

ג וזה בחינת ה"א, כי דל"ת היתה, ואתחזרת ונעשית ה"א.. כי דלת
היות – לשון דלה ועניה. הינו בשמטמטם לבו בטפשות, ואין עני
אלא בדעת (נדרים מא), ואז היא בחינת דל"ת. וכשמקדש מחשבתו,
ולית קדשה פחות מעשרה (מגילה כג), והיא בחינת י"ד (תיקון י)
שמושיף לתוך הדל"ת, ונעשית ה':
ד ובשמים התפלה את בחינת מלכות, בבחינת: ולעבדו בכל
לבבכם, זה בחינת: היא העולה (ויקרא ו); בחינת (שח"ש ח): מי
זאת עולה – מי עם זאת עולה (הקדמת הזוהר דף י ותיקון כא ל לה
סט). והם שני בתים: ביתא עלאה וביתא תתאה, שיש לשניהם
עליה, כי לא אבוא בעיר עד דבקרבה קדוש: ופרוש, כי רבותינו
זכרונם לברכה הרשו (תענית ה) על פסוק זה (הושע יא): בקרבה
קדוש ולא אבוא בעיר – נשבע הקדוש-ברוך הוא שלא יכנס
בירושלים שלמעלה, עד שובנה ירושלים שלמטה. ואיתא בכתבי
האר"י ז"ל, שהבונה עליפי סוד הוא, שבינה אמא עלאה, ביתא
עלאה, היא בחינת ירושלים שלמעלה. ומלכות, ביתא תתאה, היא
בחינת ירושלים שלמטה. שאין היחוד שלמעלה, שהוא בחינת
עלית ביתא עלאה נשלם, עד שובנה נשלם בחינת מלכות
בשלמות, שהיא בחינת עלית ביתא תתאה וכו', עין שם. וזהו מה
שכתב רבנו ז"ל: מי עם זאת עולה וכו', כי בינה לפא היא בחינת
ביתא עלאה, בחינת מי. ומלכות, היא בחינת ביתא תתאה, בחינת
זאת. ועלידי בחינות אלו הנ"ל הנאמרים בתורה הזאת, עלידידיה
יש לשני בתים אלו עליה, שהם ביתא עלאה וביתא תתאה, שהם
בחינת: מי עם זאת, הינו עלידי שמצמצם אור התלהבות לבו,
שלא יתלהב יותר מדי, כדי שיוכל לעבד את השם יתברך בהדרגה
ובמדה, ומקדש את מחשבתו לבלי לחשב שום מחשבות רעות, רק
לחשב תמיד מחשבות קדושות, שהם בחינת יצר טוב, בחינת
חכמה שבלב, שעלידיה מוציר המדות טובות, וזוכה לעשות
פעולות ומעשים טובים ומדות טובות. ועלידידיה נתגלה בחינת
מלכות, כי נתגלה שהוא מקבל על מלכות שמים שלמה, ואז יש
עליה לבחינת מלכות, שהיא ביתא תתאה. אזי ויקא עולה גם
ביתא עלאה, שהיא בחינת בינה לפא. כי באמת שניהם אהר,
ואחת תלויה בהכרתה: ולבאר הענין קצת, צריכין לחזר ולבאר ענין
התורה הזאת. וכלל התורה היא, כי מבאר ב"עין-הימים" בתחלתו,
שכשהשם יתברך רצה לברא את העולם, היה אור הקדוש-ברוך-
הוא אין סוף, ולא היה מקום לבריאית העולמות, והצריך בכיבוד
לצמצם אור האין סוף לצדדיו, ונעשה חלל הפנוי, ובתוך החלל
הפנוי הזה ברא כל העולמות. וכל העולמות נבראו עלידי חכמה,
כמו שכתוב: בלם בחכמה עשית. ועקר תכלית בריאת העולמות
היה בשביל המלכות, הינו כדי לגלות מלכותו, שזה אי אפשר כי אם
עלידי העולמות, כי אין מלך בלא עם. ובשביל זה היה הצמצום של
החלל הפנוי, כדי שיהיה מקום לבריאית העולמות, כדי שיתגלה
מלכותו יתברך. כל זה מבאר בזה ובכתבים. ורבנו ז"ל מבאר כל
זה בכל אדם, כי כל אחד מישראל הוא חלק אלוק מופעל, ועקר
האלקות – בלב, והאלקות שבלב איש הישראלי הוא בחינת אין
סוף, כי אור להביותו הוא עד אין סוף, הינו אין סוף ואין תכלית

לתְּשׁוּקָתוֹ. וְלִפִּי גִדְל הַתְּלַחֲבוּת הַלֵּב שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי שֶׁהוּא עַד
אִין סוּף, לֹא הָיָה אֲפָשָׁר לוֹ לַעֲשׂוֹת שׁוּם עֲבוּדָה, וְלֹא הָיָה יוֹכֵל
לְגַלּוֹת שׁוּם מַדָּה טוֹבָה, כִּי מִגִּדְל הַתְּלַחֲבוּתוֹ עַד אִין סוּף, אִינּוּ יוֹכֵל
לַעֲשׂוֹת שׁוּם דְּבַר. שְׂזָהוּ בְּחִינַת מַה שֶּׁבַתְחַלַּת הַבְּרִיאָה לֹא הָיָה
מְקוֹם לְבְרִיאָה, מִחֲמַת שְׂחִיָּה הַכֵּל אִין סוּף כְּנִ"ל, כִּי בְרִיאַת
הַעוֹלָמוֹת, הֵן הֵן הַמְדוּת כְּנִ"ל. וְעַל־כֵּן בְּהִכָּרַח צְרִיךְ הָאָדָם לְצַמְצוֹם
אוֹר הַתְּלַחֲבוּת לְבוֹ שֶׁהוּא עַד אִין סוּף, כְּדִי שְׂיֻכַּל לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם
בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה, כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ רוֹצֵה בְּעֲבוּדָתְנוּ, שֶׁנֶּעֱבֹד אוֹתוֹ
בְּעֲבָדוֹת וּבְמִדּוֹת טוֹבוֹת, שְׂזָהוּ אִי אֲפָשָׁר כִּי אִם עַל־יְדֵי הַצְּמִצּוֹם
כְּנִ"ל. וּכְשֶׁמִּצְמִצְמֵם אֶת אוֹר הַחַיּוּת לְבוֹ, אֲזִי נִשְׁאָר חֵלֶל פְּנוּי בְּלֵב,
בְּחִינַת: וְלִפִּי חֵלֶל בְּקַרְבִּי, (שְׂזָהוּ סוּד חֵלֶל הַפְּנוּי שְׂחִיָּה בַּתְּחִלַּת
הַבְּרִיאָה), וּבַתּוֹךְ זֶה חֵלֶל הַפְּנוּי נִתְגַּלֵּן מִדּוֹתָיו הַטּוֹבוֹת, שֶׁהֵם סוּד
בְּרִיאַת הַעוֹלָמוֹת, שְׂחִיָּה בַּתּוֹךְ חֵלֶל הַפְּנוּי כְּנִ"ל. כִּי הַמְדוּת הֵן הֵן
הַעוֹלָמוֹת כְּנִ"ל, הֵינּוּ כִּי עַל־יְדֵי הַצְּמִצּוֹם שֶׁמִּצְמִצְמֵם אֶת אוֹר
הַתְּלַחֲבוּת, שְׂעַל־יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת חֵלֶל הַפְּנוּי, בְּחִינַת: וְלִפִּי
חֵלֶל בְּקַרְבִּי, עַל־יְדֵי זֶה הוּא עוֹבֵד אֶת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה,
וְעוֹשֶׂה מַעֲשִׂים טוֹבִים וּמְדוּת טוֹבוֹת, שֶׁכֵּל זֶה הוּא בְּחִינַת הַתְּגַלּוֹת
הַמְדוּת, שְׂהֵן הַעוֹלָמוֹת, בַּתּוֹךְ חֵלֶל הַפְּנוּי שֶׁכֵּל. וְעַקֵּר בְּרִיאַת
הַעוֹלָמוֹת הָיָה עַל־יְדֵי חֲכָמָה כְּנִ"ל, וְזֶה הוּא בְּחִינַת מַה שְׂעַקֵּר עֲבוּדַת
הַשֵּׁם לְזוּכָה לְמְדוּת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, הוּא עַל־יְדֵי שְׂשׂוּמֵר הַחֲכָמָה
שֶׁכֵּל, שֶׁהוּא הַמַּחֲשֵׁבָה שֶׁכֵּל, שְׂצָרִיכִין לְשׂוּמֵר מְאֹד הַמַּחֲשֵׁבָה
שֶׁכֵּל, שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲכָמַת לֵב, שְׂזָהוּ עַקֵּר הַיְצִירִין, כִּי מַחֲשֵׁבוֹת
טוֹבוֹת הֵם יֹצֵר טוֹב, וּמַחֲשֵׁבוֹת רָעוֹת הֵם יֹצֵר רָע. הֵינּוּ כִּשְׂחֹשֶׁב
מַחֲשֵׁבוֹת טוֹבוֹת, שְׂזָהוּ בְּחִינַת חֲכָמָה שֶׁכֵּל, אֲזִי עַל יְדֵי זֶה זוֹכָה
לַפְּעֻלּוֹת וּמְדוּת טוֹבוֹת, שְׂזָהוּ בְּחִינַת הַתְּגַלּוֹת הַבְּרִיאָה, שֶׁהוּא
הַמְדוּת, בַּתּוֹךְ חֵלֶל הַפְּנוּי, עַל־יְדֵי הַחֲכָמָה שֶׁכֵּל, שֶׁהוּא בְּחִינַת
מַחֲשֵׁבוֹת טוֹבוֹת שֶׁכֵּל כְּנִ"ל. אֲכֵל כִּשְׂחֹשֶׁב מַחֲשֵׁבוֹת רָעוֹת, הֵם
וְשִׁלּוּם, אֲזִי הוּא מִקְלָקֵל חֵלֶל שֶׁכֵּל, שֶׁהוּא סוּד חֵלֶל הַפְּנוּי, וְאֲזִי
הוּא מִטְמַטֵּם חֵלֶל שֶׁכֵּל, בְּבְחִינַת עֲרַלְת לֵב וְכְנִ"ל. וְזָהוּ בְּחִינַת
קְלָקוּל הַבְּרִיאָה, שְׂחִיָּה עַל־יְדֵי הַחֲכָמָה שֶׁכֵּל, שֶׁהוּא בְּחִינַת
הַעֲבוּדָה שְׂצָרִיכִין לְצַמְצוֹם כְּנִ"ל, וְלַחֲשֹׁב מַחֲשֵׁבוֹת טוֹבוֹת, כְּדִי
לְזוּכָה לְמַעֲשִׂים טוֹבִים וּמְדוּת טוֹבוֹת, כֵּל זֶה הוּא בְּשִׁבְלִי לְגַלּוֹת
מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרְךָ, שֶׁבְּשִׁבְלִי זֶה הָיָה עַקֵּר הַבְּרִיאָה כְּנִ"ל. כִּי עַל־יְדֵי
שְׂזוּכָה לַפְּעֻלּוֹת וּמְדוּת טוֹבוֹת עַל־יְדֵי כֵּל הַנִּ"ל, עַל־יְדֵי זֶה מִקְבֵּל
עָלָיו עַל מַלְכוּת שְׂמִים שְׂלָמָה, שְׂזָהוּ בְּחִינַת הַתְּגַלּוֹת מַלְכוּתוֹ
יִתְבַּרְךָ, שְׂנִתְגַּלָּה עַל־יְדֵי בְרִיאַת הַעוֹלָמוֹת שֶׁבַּתּוֹךְ חֵלֶל הַפְּנוּי,
עַל־יְדֵי חֲכָמָה וְכְנִ"ל. וְהַכֵּל, שֶׁבְּרִיאַת הַעוֹלָמוֹת, וְעֲבוּדַת הַשֵּׁם
יִתְבַּרְךָ בְּפַעֲלוֹת וּמְדוּת טוֹבוֹת, הֵם בְּחִינָה אַחַת מִמֶּשׁ וְכְנִ"ל, וְהֵכֵן
הַיִּטֵּב: וְאִז, כִּשְׂנִתְגַּלָּה מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרְךָ עַל־יְדֵי מַעֲשָׂיו וּמְדוּתָיו
הַטּוֹבִים, שְׂנִתְגַּלּוּ בַּתּוֹךְ חֵלֶל שֶׁכֵּל כְּנִ"ל, וְזָהוּ בְּחִינַת עֲלִיַּת שְׂנִי
הַבְּתִים כְּנִ"ל: מִי עִם זֹאת, בִּיתָא עֲלָאָה וּבִיתָא תַּתָּאָה כְּנִ"ל. כִּי
הַתְּגַלּוֹת הַמַּלְכוּת זֶה בְּחִינַת בִּיתָא תַּתָּאָה, וְתַחֲלַת הַצְּמִצּוֹם, שֶׁהוּא
חֵלֶל הַפְּנוּי שֶׁכֵּל, זֶה בְּחִינַת בִּיתָא עֲלָאָה, שְׂעַקֵּר פְּנֵי הַצְּמִצּוֹם
הָיָה בְּשִׁבְלִי עֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, כְּדִי לְזוּכָה לְגַלּוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרְךָ.
וְעַל כֵּן אִין נִשְׁלֵם תְּקוּן וְעֲלִיַּת בִּיתָא עֲלָאָה, עַד שְׂעוֹלָה בִּיתָא תַּתָּאָה,
דְּהֵינּוּ עַד שְׂנִתְגַּלָּה מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרְךָ, שְׂזָהוּ עַקֵּר תְּכִלִּית פְּנֵי הַבְּרִיאָה.
וְאִז כִּשְׂנִתְגַּלָּה מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרְךָ, אִז דִּיקָא יֵשׁ עֲלֶיהָ לְבִיתָא עֲלָאָה, כִּי

אִז דִּיקָא עוֹלִים שְׂנִיָּהֶם יַחַד, בִּיתָא עֲלָאָה וּבִיתָא תַּתָּאָה, בְּכַחֲנִת: מִי
זֹאת עוֹלָה – מִי עִם זֹאת עוֹלָה וְכוּ' כְּנִ"ל. כִּי לֹא אָבוּא בְּעִיר עַד
דְּבַקְרָבָה קְדוּשׁ – שְׂאִין הַקְּדוּשׁ בְּרוּדָה הוּא נִכְנָם בִּירוּשָׁלַיִם שְׂלַמְעֵלָה,
שְׂהִיא בִּינָה לְבָא וְכוּ' כְּנִ"ל, עַד שְׂיֻכְנָה יְרוּשָׁלַיִם שְׂלַמְעֵלָה, שֶׁהוּא
בְּחִינַת הַתְּגַלּוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרְךָ כְּנִ"ל. וְכֵל זֶה הוּא בְּחִינַת תְּפִלָּה,
שְׂהִיא עֲבוּדָה שֶׁכֵּל. כִּי תְּפִלָּה שֶׁכֵּל, הִיא בְּחִינַת הַתְּגַלּוֹת מַלְכוּתוֹ
שְׂבַתּוֹךְ חֵלֶל הַפְּנוּי שֶׁכֵּל כְּנִ"ל. וְהֵכֵן מְאֹד, כִּי הַדְּבָרִים עִמָּקִים מְאֹד
מְאֹד, וְרַבְּנֵי וְ"ל קָצָר כָּאֵן וְדָבַר הַכֵּל בְּרָמּוֹ, כְּמֹאֵן דְּמַחֲוֵי בְּמַחּוּג,
וְהַדְּבָרִים נְכוּחִים לְמַכִּין. וְהַעֲקָר לְקִיּוּם כְּפִשׁוּטָן, לְשׂוּמֵר עֲצָמוֹ מְאֹד
מִמַּחֲשֵׁבוֹת רָעוֹת, כִּי מַחֲשֵׁבוֹת רָעוֹת הֵם עַקֵּר הַיְצִיר הָרַע, בְּחִינַת
יְצִירָה לְכִישׁ. עַל כֵּן צְרִיכִין לְשׂוּמֵר מַחֲשֵׁבוֹתוֹ מְאֹד, וְלַחֲכָרִיחַ עֲצָמוֹ
תְּמִיד לְחֹשֶׁב מַחֲשֵׁבוֹת טוֹבוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת יֹצֵר טוֹב, וְלְזוּכָה לַעֲשׂוֹת
עַל־יְדֵי זֶה מַעֲשִׂים טוֹבִים וּמְדוּת טוֹבוֹת וְכוּ', וְלַחֲתַפֵּל בְּכוּנָה
וְלַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. וּבַתְּחִלָּה צְרִיכִין לְצַמְצוֹם הַתְּלַחֲבוּת לְבוֹ שְׂלֹא יִבְעַר
יֹתֵר מְדִי, כִּי צְרִיכִין לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה דִּיקָא,
וּשְׂאָר כֵּל הַדְּרָכִים קְדוּשִׁים וְטָהוּרִים, וְעִצּוֹת נְכוּנוֹת, שְׂיֻכְלוּן לְהוֹצִיא
מִתּוֹךְ דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הַנּוֹרָאָה הַזֹּאת. וְעוֹד לְאַלּוֹף מְלִין כְּכֵל
זֶה, וְיִתְבָּאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר קֶצֶת, כִּי לֹא יִסְפִּיקוּ הַמּוֹן יְרִיעוֹת לְבָאֵר
דְּבוּר אַחַד מִדְּבוּרָיו הַנּוֹרָאִים, וְדִי בְּזָה פַּעַם. וְנִחְזוֹר לְעִנְיָן רֵאשׁוֹן:
וּבְשִׁבְלִי זֶה, נִקְרָא נִיסָן אֲבִיב, אֲלֵ"ף עִם בִּי"ת, וְי"ד עִם בִּי"ת. וְזֶה

יְחוּדָא עֲלָאָה וְיְחוּדָא תַּתָּאָה:

ה זֶה בְּחִינַת הַשִּׁיר שְׂיִתְעַר לְעֵתִיד, וְהוּא שִׁיר פְּשׁוּט, כְּפּוּל, מִשְׁלֵשׁ,
מְרַבְּעֵ, וְהֵם עֲשָׂרָה מִיּוֹי נְגוּנָא. זֶה בְּחִינַת הָא, שְׂהִיא דְּלֵת עִם יוֹד.
דְּלִ"ת, זֶה בְּחִינַת שִׁיר פְּשׁוּט, כְּפּוּל, מִשְׁלֵשׁ, מְרַבְּעֵ, יוֹד, זֶה בְּחִינַת
עֲשָׂרָה מִיּוֹי נְגוּנָא. וְזֶה עַל־יְדֵי הַתְּגַלּוֹת מַלְכוּתוֹ, בְּכַחֲנִת שְׂרָה עַל כֵּל
הָעוֹלָם. וְשְׂרָה זֶה בְּחִינַת שִׁיר, בְּחִינַת: וְשָׂרִים כְּחוֹלָלִים. וְזֶה בְּחִינַת
מַלְכוּת דָּוִד, שֶׁהוּא בְּחִינַת: נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל (שְׂמוּאֵל־ב כג). וְזֶה
פְּרוּשׁ (כ"מ נט): אֶתְתָּךְ גּוֹצָא – גָּחַן וְלַחֲוִשׁ, פֶּרֶשׁ רִשִׁי: שְׂמַע עֲצָתָה.
כִּי בְּאֵמַת אִשָּׁה יִרְאֵת הַשֵּׁם הִיא בְּחִינַת עֲצָה. כִּשְׂחֵתְּפִלָּה, הֵינּוּ
בְּכַחֲנִת מַלְכוּת, בְּשִׁפְלוּת וּבְקַטְנוּת, בְּכַחֲנִת אֶתְתָּךְ גּוֹצָא, בְּכַחֲנִת
(ש"ה"ח): אֲחוֹת לְנֹו קַטְנָה, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית א): אֶת הַמְּאֹר הַקָּטָן,
בְּכַחֲנִת עֲצָתוֹ נּוֹפֶלֶת (סְנַהֲדְרִין כב ע"ש) – צְרִיךְ לְהִקָּים אוֹתָהּ,
בְּכַחֲנִת (עֵמוּס ט): אֵקִים אֶת סִכַּת דָּוִד. וְסִכָּה זוֹ שְׂרָה, שְׂסִכְתָּהּ
בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ (מְגִלָּה יד). וְשְׂרָה זֶה מַלְכוּת, בְּכַחֲנִת (מִשְׁלֵי יט): עֲצַת
ה' הִיא תְּקוּם, בְּכַחֲנִת (בְּרֵאשִׁית א): שְׂנִי הַמְּאֹרֹת הַגְּדוֹלִים. וְזֶה:
וְלַחֲוִשׁ לָהּ – תְּקַבֵּל עֲצָתָה. וְזֶה עֲלִיַּת תְּפִלָּה שֶׁהִיא כְּלַחֲשׁ, שְׂהִיא

עֲבוּדָה שֶׁכֵּל:

ו זֶה בְּחִינַת תְּשׁוּבָה, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב (שְׂמוּאֵל־ב כג): הוֹקֵם עַל – עֲלָה
שֶׁל תְּשׁוּבָה (מו"ק טז). וְתְּשׁוּבָה הִיא אוֹתִיוֹת תְּשׁוּבָה ה', שְׂנַעֲשִׂית
מִדְּלַת ה', וְעַקֵּר הַתְּשׁוּבָה תְּלִוֵי כֵּל, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב (יִשְׁעִיָּה ו): וְלִכְבוֹ
יָכִין וְשָׁב. וְזֶה בְּחִינַת: מִי זֹאת עוֹלָה – מִי עִם זֹאת עוֹלָה. עֲלָה
שֶׁל תְּשׁוּבָה – עֲלִיַּתָּהּ שֶׁל תְּשׁוּבָה, עִם מִי. וְזָהוּ בְּחִינַת (יומָא פו):
גְּדוּלָה תְּשׁוּבָה, שְׂמִנְעַת עַד כַּפַּא הַכְּבוֹד, וְזֶה (שְׂב:): גְּדוּלָה תְּשׁוּבָה,
שְׂמִנְעַתָּה הַגְּאֻלָּה. כִּי לְעֵתִיד, לְיוֹם שְׂכַתּוֹב שְׂבַת, יִתְגַּלָּה אוֹרִיתָא
דְּעִתִּיקָא סְתִימָאָה, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב (יִשְׁעִיָּה נח): אִז תִּתְעַנֵּב עַל ה' –
עַל ה' דִּיקָא, הוּא עִתִּיקָא סְתִימָאָה (זוֹהַר וִיחִי דָף ריט ע"ש), וְזֶה
עַקֵּר עֲנָג שְׂכַתּוֹב. וְשְׂכַתּוֹב זֶה בְּחִינַת תְּשׁוּבָה, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב (דְּבָרִים ל):

ושבת עד ה' אלקיך. וזה בחינת: גדולה תשובה – בשמעה תשובה מבחינת: את המאור הקטן, מבחינת: אחות לנו קטנה, לבחינת גדולה, לבחינת (ישעיה ל): והיה אור הלבנה באור החמה. שמגעת עד פסא הכבוד – הינו שעלידידיה יגיע וישגי אוריתא דעתיקא סתימאה. וזה פסא הכבוד, שמכסין אותה. בבחינת (משלי כו): וכבשים ללבושה, דברים שהם בבשונו של עולם יהיו תחת לבושה (הגיגה יד). שמכסין אותה, בבחינת (משלי כח): כבוד אלקים הסתר דבר. וזה פסא הכבוד, שמכסין מפני כבוד אלקים, ואתה תגיע ותשיג אותה: וזה בחינת בראשית, ב"ת ראשית, הינו שני ראשית. והם ראש השנה וניסן, שגם ניסן הוא ראש השנה. ואיתא בתקונים (תיקון כא דף מה): והיא נקראת קבלה, פד איהי בין תרין דרועין דמלכא. ותרין דרועין, הם תשרי וניסן. והם ימי תשובה, כי הם הוא ימי תשובה, כי בניסן עתידין לגאל ר"ה יא, ואין הגאולה אלא עלידי תשובה, כמו שכתוב (ישעיה נט): וכא לציון גואל וכו' (יומא פו). ועקר ידיעת הקבלה, הינו ידיעת סודות התורה, הוא יהיה לעתיד, שאז יתגלה אוריתא דעתיקא, בבחינת תענוג שבת, בבחינת: אז תתענג על ה'. וזה לשון תשרי, לשון שירה; ולשון פסח, פה סח (שער הכוונות דף פכ), כמו שכתוב (ישעיה ל): השיר יהיה לכם כליל התקדש הג, כי יתער שיר ונגונא בעלמא, בבחינת פ"ה ס"ח, בבחינת (תהלים ל): למען יזמרך כבוד ולא ידם – ולא ידם דיקא, הינו פה סח. כבוד, זה בחינת מלך הכבוד (תהלים כד), בחינת: שרה על כל העולם, בחינת שיר שלעתידי:

ז וזה בחינת ציצית, הינו בחינת תכלת, דאכלי בלא ושצי בלא. כי עלידי התגלות מלכות דקדשה יתבטל מלכות דסטרא אחרא, אבל ישראל הדבוקים בה יקבלו חיותם, כמו שכתוב בזה (בראשית דף נא): ואתם הדבקים בה' אלקיכם, שהוא בחינת תכלת, דאכלי בלא ושצי בלא, אפי' עליפירכז: חיים פלכם חיים. כי עקר החיות בא משם, בבחינת: דוד מלך ישראל חי וקים ר"ה כה). וזה בחינת בלה, בחינת תכלת, דאכלי בלא ושצי בלא. אבל ישראל הדבוקים בה, חיים וקיימים. וזה בחינת (ירמיה ל): כי אעשה כלה בכל הגוים וכו'. וזה (שמואל"ב יג): ותכל נפש דוד. נפש דוד, היא בחינת תכלת, דאכלי בלא ושצי בלא: וזה בחינת (ברכות ג): רוח צפון היתה מנשבת בכנור של דוד, והיה מנגן. רוח צפון, זה בחינת דינים גבורות, בחינת תכלת. משם הנגינה, בבחינת (ישעיה כד): מכנף הארץ זמרת שמענו. מכנף דיקא, שהוא בחינת תכלת, ושם בחינת נעים זמירות ישראל. וזה בחינת ה', ד"לת עם יו"ד. דלת, זה בחינת דלת כנפות, בחינת מכנף הארץ; יוד, זה בחינת עשרה מיני נגונא, בחינת: זמרת שמענו: וזה פרוש (במדבר כח): ועשירית האיפה סלת למנחה וכו'. כי עקר פה ה' בלה, הינו פה בחינת תכלת, היא מקבלת בבחינת: אמא אוזפת מאנהא לברתה (חקדמת הזוהר ב). כי בינה, דינין מתערין מנה (זוהר ויחי רב, ויקרא י, אחרי פה), והיא שרשו, שעל ידה נמתקין. וזה (בראשית ו): ויתעצב אל לבו – בבחינת דינין מתערין מנה; ויאמר אל לבו לא אוסיף עוד לקלל (שם ח) – בבחינת המתקת הדינים בשרשו. וזה פרוש: ועשירית האיפה איפה – אי פה. מלכות פה, בחינות כבוד אלקים, מלך הכבוד. פד איהי סליקת, מלאכיאל שאלין בגינה: אי פה, איה מקום כבודו (זוהר בראשית כד ובתיקון י). ועשירית, זה בחינת יו"ד, בחינת קדשה

כנ"ל. הינו בשרוצין להמשיך קדשה לתוך מלכות, כדי להעלות אותה בבחינת אי פה – סלת למנחה בלולה בשמן, צריך לחבר שני בתים להיות אחד. ביתא עלאה. נקרא סלת למנחה. מנחה, זה בחינת דינים, בחינת (ברכות כו): יצחק תקן תפלת מנחה. סלת, לשון (תהלים קיט): סלית כל שוגים מהקיד, שבייתא עלאה ממתיק ומשבר הדינים כנ"ל, בבחינת (שם קו): מי ימלא גבורות ה'. וצריך שיכלל ביתא עלאה עם ביתא תתאה, הנקרא שמן, בחינת מלכות דוד, כמו שכתוב (שם מה): על בן משחה אלקים אלקים שמן ששון, ועל ידי זה: רביעת ההין, נעשה מדלתין ההין: וזה פרוש: לשמש שם אהל בהם. כי הצדיק נקרא שמש, כמאמר חכמינו וזכרונם לברכה (קידושין עב): עד שלא שקעה שמשו של עלי וכו', וזרח השמש ובא השמש. וזריחתו של הצדיק, הינו השגתו, אינו אלא עלי ידי ישראל, כמאמר (שמות לב): לה רד כי שחת עמך, כלום נתתי לה גדלה אלא בשביל ישראל (ברכות לב). וזהו: אהל בהם. אהל, לשון זריחתו, כמו (איוב כט): בהלו גרו. וזהו: בהם – עלידי ישראל. וכשישראל, הם ושלום, נכנסין בהכמות חיצוניות של האמות, אזי נופל הצדיק מהשגתו, ונתחפה ונתפסה השגתו. וכשיצאין ישראל מהכמתן של האמות. אזי: והוא כהתן יצא מהפתו – הצדיק יוצא מהחפה והמכסה שהיה לו עד עכשו, ואז: ישיש כגבור לרוץ ארח – כי הצדיקים הם גברי כח עשי דברו לשמוע בקול דברו (תהלים קג). כי צריף התגברות כדי לרוץ ארח הזה שהיו יכולים לילך בזמן הזה שהיו ישראל נזופים, ועכשו רצים במהירות גדול זה הדרה. והתגברות הזאת, היא בחינת ציצית, בחינת תכלת כנ"ל, בחינות מקיפים. וזה: מקצה השמים מוצאו ותקופתו – בחינות מקיפים, ועם בחינת תכלת הזאת, מכלים ושצים העינים, בבחינת: כי אעשה כלה בכל הגוים. וזה: ואין נסתר מהפתו – מחמתו זה בחינת בלה, כמו שכתוב (תהלים נט): בלה בחמה בלה ואינמו; ועלידידיה זוכים להשגת אוריתא דעתיקא, בבחינת ענג שבת כנ"ל. וזה: תורת ה' תמימה, שהיא תורה דעתיקא, שהיא תמימה עדיו, שעדין לא השיגו ממנה כלום. משיבת נפש – זה בחינת שבת, כי בו שבת וינפש: וזה טעם למה שולחת הפלה להחתן סלית, כי הצדיק מקבל גבורתו על ידי ישראל, כמו שכתוב: לשמש שם אהל בהם: וזה שאומרים "עלה" על החתנה, על שם היא העולה כנ"ל, כי השמחה היא בלב, כמו שכתוב (תהלים ד): נתתה שמחה בלבי. וזה בחינת: מי זאת עולה – מי עם זאת עולה; וזמירות שמופרין על החתנה, זה ה"א, ד"לת עם יו"ד, שיר פשוט וכו' כנ"ל: וזה שצווקין "שבת", שעלידידיה זוכין לענג שבת, לאוריתא דעתיקא כנ"ל: ומה שנותנין מעות בשקוראין "שבת", כי באוריתא של עכשו יש ימין ושמואל ובשמואלה עשר (משלי ג). אבל בעתיקא לית שמואל ולית עשר תפון (זוהר נשא קט). ובשביל זה בששומעין ישראל בשורת התורה דעתיקא נותנין את המעות, כי אין צריך למעות, כי בעולם הבא לית אכילה ושתייה (ברכות יז). וזה פרוש (תהלים סח): מלכי צבאות ידדון, הינו הצדיקים, שהם מלאכי גבורי כח, שהם מודיין במרוצה ובמהירות, כדי לרוץ ארח, וזה קודין. ונות פית תחלק שלל, וישראל הם מחלקים המעות, להורות שאין צריך למעות, ואין שם בבחינת עתיקא שמואל: פית תחלק שלל – ראשייתבות שבת: ענין אחר: להורות ותרגות גדול בזה שפחלקין מעות, להורות, שהפלה היא

בחינת הא, שמדל"ת נעשית ה"א, שעלידידה בא עשירות גדול, בבחינות: והריקותי לכם ברכה עד בלי די, עד שיכלו שפתותיכם וכו' (שבת לב:). שמחלקין המעות, מורה שהגיעו לזאת הברכה, עד שהמעות אין חשוב אצלם. וזה פרוש: ועשירית האיפה – עשירית, שהוא בבחינת אי פה, הינו שכלו פיהם מלומר די, שיש להם כל כך עשירות, וזה מחמת שנעשה מרכיעית ההין, מדל"ת ה' בנ"ל: מסימן ל"ב עד פאן, כל זה הוא לשון רבנו זכרוננו לברכה, לבד באיזהו מקומות שהוספתי שם קצת דברים, כפי מה ששמעתי והבנתי מפיו הקדוש או מפי כתבו, בנרשם כל אחד במקומו:

עוד שמעתי דברים השייכים לתורה הזאת, וזהו:

הרוצה שינסף ויון עלגבי המזבח ומלא גרונם של תלמידי חכמים ויון (יומא עא) – פי עקר האלקות הוא בלב, כמו שכתוב: צור לבי, כמו שכתוב (שמואל א ב): ואין צור באלקינו – אין ציר באלקינו (ברכות י). פי הלב הוא הציר של המדות, הינו החכמה שבלב וכו' בנ"ל. פי קדם הבריאה היה אור הקדוש ברוך הוא אין סוף וכו' בנ"ל, עין שם היטב. נמצא שחלב בבחינת: ולפי חלל בקרבי, בבחינות: צור לבי בנ"ל, הוא בבחינת בריאת העולם. ולהפך, שחלב אטום, בבחינת ערלת לב, הוא מקלקל את הבריאה, במבאר למעלה, עין שם. ועל כן הצדיק, שלבו פתוח בהכמה, בבחינת: ולפי חלל בקרבי, בבחינות: צור לבי, על כן עלידידה יוכל להחדש מעשה בראשית, ולעשות נסים ונפלאות בעולם. כמו שכתוב: ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית. ובטובו – זה הצדיק, שנקרא טוב, כמו שכתוב (ישעיה ג): אמרו צדיק פי טוב (יומא לה:); פי לב הצדיק הנ"ל, הוא בבחינת בריאת העולם בנ"ל: וזה פרוש מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוכה מט): המוקי ירכיך כמו חללים מעשה ידי אמן – אלו השיתיו, שמנבקין ומחלקים עד התהום; הינו בבחינות: ולפי חלל בקרבי, פי תהום דא לפא, כמובא בהר, וזה חללים מעשה ידי אמן – מעשי ידי אמונתו של הקדוש ברוך הוא (כך דרשו שם בסוכה). הינו שבבחינות חללים, הינו שמחלקין עד התהום, בבחינות: ולפי חלל

בקרבי בנ"ל, זה בבחינת בריאת העולם בנ"ל. וזה מעשה ידי אמן אמנותו של הקדוש ברוך הוא, פי בבחינות ולפי חלל וכו', בבחינות חללים שמחלקין וכו' בנ"ל, הוא ממש מעשה ידי אמונתו של הקדוש ברוך הוא, פי זה הוא בבחינות בריאת העולם בנ"ל. ועלידידה יוכל לעשות נסים בעולם בנ"ל. וזהו: שמחלקין עד התהום, הינו בבחינות נסים, כמו שכתוב (רות א): ותהם כל העיר; שעל דבר נסי הכל תמהין. וזהו: הרוצה לנסף ויון וכו' ומלא גרונם וכו'; פי גרונם הוא בבחינת שיתיו, שמחלקין עד התהום, הם קנה ולבא. (ועלידי הינו נפתח חלל הלב, בבחינת: ולפי חלל בקרבי, פי חמרא וריחני פקחין (סנהדרין ע)). ועל כן כל המלא גרונם וכו', כאלו מנסף ויון עלגבי השיתיו, שמנבקין ומחלקין עד התהום בנ"ל: פאן חסר קצת דברים, פי לא נכתב בזמנו. ונשפח קצת.

שיד לעיל: ישיש בגבור לרוץ ארח וכו' – פי צריך התגברות גדול וכו' לרוץ ארח תהו, שהיו יכולים לילך בזמן שהיו ישראל נזופים, ועכשו רצים במהירות גדול זה הדרך וכו', עד פאן לשוננו. בעת שאמר זאת התורה, שמעתי אז מפיו הקדוש ענין זה בבאור יותר, שאמר בפרוש ענין זה, לענין בני אדם הזוכים לעשות תשובה על העבר. ואמר, שאף על פי שזוכים לתקן מה שעבר, אף על פי כן עדין היכן הוא אותו הזמן שהיו רחוקים מהשם יתברך, שהיו יכולים לעבד את השם יתברך באותו הזמן, ובנדאי צריכים לתקן זאת, דהינו להשלים ולמלא את העבודה שהיו יכולים לעבד את השם יתברך בכל אותו העת שהיו נזופים מלפניו יתברך ורחוקים ממנו. עלינו אחר שזוכין להתעורר לתשובה, צריכין וריוות גדול בעבודתו יתברך, ולרוץ מאד מאד, כדי שיזכה עלידי וריוות עבודתו לתקן ולהשלים גם הסרון העבודה של הימים שעברו, פי עכשו צריך לרוץ במהירות גדול זה הדרך שהיה יכול לילך בזמן שהיה רחוק מהשם יתברך. ואמר לאנשיו בזה הלשון: איר דארפט זיך זיער יאגין, איר זאלט נאך קענין עפים האפין:

פירוש נחל זהר

לכל מאמר זהיר על פי ההקדמות בליקוטי מוהר"ן

ולבונה בחינת הוד כנגד תפילות על מצוות לא תעשה וכן הודיה והכרת הטוב במחשבות טובות על טוב ה' עלינו, וכל אלו החשבות קדושות נמשכות מכל דא הצדיק יסוד עולם, השלם במחשבות קדושות ומעשים טובים ללא פגם ורובב אשר לו אבקת רובל הם פרטי פרטים דקים כאבקה והידושי תורה והלכות ועיצות אמיתיות שממשיך ומעביר ומקנה ורובל במידה וצמצום את אור אין סוף המלוכש באלו העיצות למקושרים אליו כדי לעשות מתורות תפילות כדי לגלות מלכות דקדושה על ידי כל מיני גוונים ופאר של מידות אשר בקו האמצעי. מי שהיא הבינה, בחינת בינה ליבא, שממנה הצמצום של אור להכיות איש הישראלי הבער ליבו עד אין סוף, אשר כוח צמצומה הוא על ידי מחשבות קדושות טובות, שהוא בחינת הבראה הנעשית על ידי הצמצום, הנה כאשר עולה על ידי המלכות הנקראת זאת, כי על ידי אלו המחשבות קדושות וטובות בתפילה דייקא עולה הבינה, כי זאת שהיא בחינת מלכות פה, אשר מתגלה על ידי תפילתו, על ידי שהוא

פתח רבי אלעזר ואמר (שיר השירים ג) מי זאת עולה מן המדבר וגו', מי זאת, כלל דתריין קדושיין (קדישין) דתריין עלמין בהבורא חדא וקשורא חדא. עולה ממש למחוי קדש קדשין. דהא קדש קדשין מ"י. ואתחברא בזא"ת. בגין למחוי (זאת) עולה דאיהי קדש קדשין. מן המדבר דהא מן המדבר ורתא למחוי כלה ולמיעל לחפה. תו מן המדבר איהי עולה כמא דאת אמר, (שיר השירים ד) ומדברך נאזה בהחוא מדבר (דף י ע"ב) דלחישו פשפון איהי עולה – פתח רבי אלעזר ואמר מי היא הבינה אשר עם המלכות היא זאת עולה כי הבינה על ידי המלכות עולה מן מדבר הם דיבורי התפילה כפי שיבואר לקמן, מקומרת בקשר אחדותי זו בזו וזו בזו כי באמת הם דבר אחד, מור היא תפילת שחרית אשר תקן אברהם (כמובא בתיקון כ"א עיין שם) והיא גם בחינת נצח דהיינו הבקשות שבתפילה לקיים מצוות עשה בפועל,

מקבל עול מלכות שמים שלמה, לקיים רצון המלך בשלמות ועולה מדרגה לדרגה בעשייה וכן בבחירתו המיוחדת לחשוב שוב מחשבות קדושות לעבדו יתברך בעבודה שבלב היא התפילה, נמצא שדייקא עתה עולה הבינה, כי בזכות הצמצום יכול לחשוב מחשבות פרטיות בעבודתו יתברך, דהיינו דייקא עתה אחרי התפילה מוגיע הצמצום שבבינה לידי תכליתו, כי תכלית הצמצום היה כדי להמליך אותו יתברך כי אם לא כן היה הכל אין סוף, נמצא שהבינה עולה על ידי המלכות ומתגלה אחדותם כי שניהם לתכלית אחד קיימים, כדי שנכיר אותו יתברך, נמצא שאחדותם של מי עם זאת יחדיו מתגלה בעת שצמצום האור מתגלה תכלית קדושתו על ידי קדושת המחשבה שבתפילה. (והבן היטב כי הדברים דקים ושזורים ומקוטרים זה בזה בעת ובעונה אחת) כלל והתכללות יחדיו שתי עולמות קדושים, כי הם כמהותם מובדלים וקדושים ורחוקים מן הטמטום המסתיר האלוקות, הוא יצר הרע ומחשבות רעות, ואלו השתי קדושות הם, האחת, קדושת צמצום האור שבתחילת הבריאה בשביל התגלות מלכותו, כי ראשית המחשבה הטובה בלב הבורע היא המחשבה שראוי לצמצם האור בלב לעשות חלל על ידי מחשבות טובות כדי לגלות מלכותו יתברך והשניה לה, וקדושת המחשבה הנבחרת הפרטית במידה לגלות המלכות בעשיית המצוות והעיקר על ידי עצת התפילה המביאה לידי מעשה, אלו הם שתי עולמות בינה ומלכות בחיבור אחד בעצם מהותם גם בלי מעשה התחתונים וקישור אחד (מקומרת מור כנ"ל) הנעשה בניהם להיות אחד דייקא על ידי מחשבות איש הישראלי בבחירתו הטובה לחשוב לצמצם האור שבלב ולחשוב מחשבות טובות עבדו יתברך כנ"ל. עולה ממש הבינה מדרגת קודש להיות קודש קדושים היא השגה של המתפלל בסוד קדושת הצמצום בראשית הבריאה. שהרי קודש קדושים היא מי הבינה אשר מובדלת מאתנו ופנימית לנו אשר קדמה לנו הנבראים כדי שיהיה לנו מקום. וכל מהותה ותכליתה של הבינה בשביל שזאת המלכות ותפילתנו הקדושה תהיה עולה גם היא, שהיא גם היא קודש קדושים בראשית מחשבת צור עולמים, אשר חשב בלבו מחשבתו הטובה שנכיר אותו ומלכותו על ידי תפילתנו על ידי מקום התפילה שנעשה על ידי צמצום הבינה. מן המדבר כח מלכות דקדושה שהרי מן המדבר ירשה כוח להיות בלה בחינת תכלית דאכלי כלא ושצי כולא, המכלה מלכות העכו"ם היונקים מן ההסתרה מפני הדינים היוצאים מן הבינה, והכל על ידי כיסופי הלב במידה בתפילה בחינת ותכל נפש דוד, בחינת תכלת הנ"ל שעיקר חיותם של ישראל הוא על ידי זאת התכלת בחינת צמצום דקדושה של להביות הלב. וזאת המלכות דקדושה מקבלת עלייתה מן המדבר להיות כלה כנ"ל להכנס לחופה וכיסוי לכסות אור אין סוף במידה, כי דייקא על ידי המחשבות טובות שהם בחינת צמצום וכיסוי האור נעשה כלי לקבל אור אין סוף במידה שהוא תכלית הבריאה. ועוד מן המדבר היא עולה הבינה עם המלכות כנ"ל מי עם זאת עולה, כמו שנאמר ומדברך נאווה ויפה בפאר גווני פרטי מחשבות טובות ומידות טובות ודיבורי התפילה, אשר זאת התפילה עושה מוגררי אבקה של הידושי הצדיקים בכל הדורות כרשב"י כאר"י כבעל שם טוב וכרבינו רוב נתן ותלמידיהם בכל הדורות, תפילה נאה בדיבורים נאים. כי

הבינה ותכלית הצמצום וחלל הפנוי באותו מדבר ודיבור של לחש בשפתיים נצח והוד, מור ולבונה, בחינת אתתך גוצא גחין ולחיש לה, לשמוע עצת התפילה בחינת מלכות פה שעל ידי דיבורי התפילה המגלה מלכות דקדושה היא הבינה עולה כנ"ל.

ותנינן מאי דכתיב, (שמואל א ד) האלקים האדירים האלה אלה הם האלקים המכבים את מצרים ככל מכה במדבר. וכי כל דעבד לון קודשא בריך הוא במדבר הנה, והא פישובא הנה. אלא במדבר, בדבורא, כמא דאת אמר, (שיר השירים ד) ומדברך נאווה. וכתיב, (תהלים עה) ממדבר הרים. אופי הכי עולה מן המדבר, מן המדבר ודאי. ביהיא מלה דפומא איחי סלקא ואעלת בין גרפי דאמא, ולבתר בדבורא נחתא ושריא על רישיהו דעמא קדישא. – ולמדנו מהו שכתוב האלקים האדירים האלה הם האלקים המכבים את מצרים בכל מכה במדבר, וכי כל מה שעשה להם הקב"ה במדבר היה, והרי בישוב היה בתוך ערי ובתי והמצריים. אלא במדבר הכוונה בדיבור, כי על ידי התפילה של ישראל מתוך צערם ותעל שעוותם על ה', כי על ידי תפילתם דבקו במלכות דקדושה וגילו אורו יתברך אשר דייקא זה האור בגבורתו עשה כלה במצרים, וכמו שנאמר על כוח הדיבור המפואר ויפה של ישראל ומדברך נאווה, כי דיבור של ישראל נאה ונמשך מן המחשבה העליונה במידות יפות על ללב ופה של איש הישראלי. וכן כתוב ממדבר הרים, ממדבר ודיבור אשר במלכות פה עולים ישראל להרים, הם האבות כידוע, שמושיג סוד הנהגת חסד גבורה תפארת על ידי התפילה העולה ומעלה אותו. כך גם פירוש הדברים כאן מי זאת עולה מן המדבר, מן המדבר ודאי, כי על ידי הדיבור המלכות עולה וכן הבינה. באותה מילה של הפה היא המלכות עולה בין כנפיה של אמא הבינה, כי על כל ידי עליית והתגלות מלכות ה' בזכות התפילה המגלה כי מקבל עליו עול מלכות שמים, על ידי זה גם זוכה להשיג לפי בחינתו כי ה' יתברך אור אין סוף ברוך הוא, צמצם אורו על ידי כוח הבינה דייקא כדי שאיש ישראלי גם כן יצמצם התלהבותו ויעלה מלכותו יתברך כדי שישג דייקא סוד הצמצום וכן יקבל אור אין סוף במידה. שהוא בחינת מה שהמלכות עולה להיות תחת כנפי השכינה העליונה, כי אמא מקיפה לכת והיא סיבה לה. והוא בחינת מה שאמא אוזיפת ומלווה לכת חיות וכח עד שתחזיר הלוואה שהוא בחינת עלית הבינה על ידי המלכות. ולאחר שהעלה המלכות עד לבינה אזי משיג כי ה' יתברך בעצמו צמצם אורו על ידי הדיבור כי הוא אמר ויהי ובדיבור שלו יתברך יורד שורה האור אין סוף המצומצם במידה על ראש העם הקדוש, שנמשך מאור אין סוף דרך הבינה אור החכמה ומאיר מעל וכתוך ראשם המחשבות הטובות הקדושות לעבוד אותו יתברך במידות טובות.

היך סלקא בדבורא. דהא פשירותא פד פר נש קאים בצפרא אית ליה לברכא למאריה. בשעתא דפקח עיניו היך מברך. הכי הווי עבדי חסידי קדמאי, נטלא דמייא הווי יחבי קמייחו, ובזמנא דאתערו בליליא אסחן ודייחו. וקיימי ולעאן באורייתא ומברכי על קריאתה (וכו'). תרגומא קרי וברין פלגות ליליא ממש, וברין קודשא בריך הוא (ס' ב) אשתכח

עם צדיקניא פגנתא דעדן, ואסיר לברכא פירין מסואבות ומזוזמות. (ומברכין). וכן כל שעתא. – איך עולה המלכות בדיבור? שהרי בתחילה של היום שהיא בחינת תחילת הבריאה כי הוא מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, כאשר אדם קם ומתעורר בבוקר יש לו לברך לאדרגות ולהעלות מיד מלכות דקדושה. בשעה שפוקח עיניו והחכמה ומחשבות טובות, איך מברך ומה הם גדרי המשכת הברכה לעולם העשייה באופן שלא ינקו החיצונים. הנה כך היו עושים הסידים ראשונים, נטלא של מים בחינת חסדים הנמשכים מן הבינה, היו נתונים לפנייהם לגלות פני ה' אשר בתוכם, ובזמן שהתעוררו בלילה, שהנשמה הכלולה באור אין סוף יורדת מידה לתוך החלל של הגוף שהיה בבחינת מיתה בעת השינה, אזי בלילה וחושך העדר האור בחינת חלל דייקא בתכלית החושך מחצות מתחיל לעלות האור מעט מעט, אז דייקא נטלו ידיהם להמשיך על הידיים אור החסדים אשר נמשכים מן הבינה במידה כדי לבטל הדינים המתעריין מינה, כי אחרי הצמצום צריך להאיר האור כי אם לא כן הצמצום דייקא נותן מקום לקליפות ומחשבות רעות. ואחרי מהרת הידיים שהם כוח העשייה בחינת מלכות ועולה, אז דייקא עומדים וממלמלים בתורה שהיא מחשבת רצונו יתברך בקיום מצוות מעשיות לגלות מלכותו, כדי שידעו בבוקר על מה להתפלל, ואז דייקא מברכים על קריאת התורה שהיא גם בחינת הצמצום והמשכת האור במידה (עיין תורה נ"ו) ומה נמשך מה התרגול שהוא בחינת גבורות הבינה קורא בקול והוא סימן המשתלשל מעולמות עליונים ומתלבש בצמצום בתרגול הקורא להורות שאז הוא חצות ממש, כי אז מתחיל האור להאיר במידה במחשבות טובות בתוך החלל הפנוי. אז הקב"ה נמצא עם הצדיקים בגן עדן בעולם הנשמות כדי להתענג על לימוד בעלי הבחירה אשר בעולם הזה הקמים בחצות לגלות מלכותו על ידי התורה והתפילה, וצריך אז לחשוב מחשבות טובות שהם בחינת בריאת העולם מחדש, הפך מחשבות רעות שהם בחינת טמטום הלב והבריאה לכן אסור אז לברך ולהמשיך האור בידיים של עשייה טמאת ומזוזמות בחינת אטימות וטמטום הבריאה. כי בחצות לפני התחלת צמיחת הקרן אור אזי הוא בחינת צמצום וחלל פנוי שממנו ההסתרה ואטימות האור שממנו יונקים החיצונים והקליפות שצריך לבטלם עוד טרם הלימוד על ידי המחשבה הטובה הראשונה מה שצריך לצמצם האור במידה כדי לקבלו שכל זה הוא בחינת נטילת ידים בחסדי המים כנ"ל.

בגין דבשעתא דבר נש נאים, רוחיה פרחא מניה. ובשעתא דרוחיה פרחא מניה, רוחא מסאבא זמין ושריא על ידו ומסאב לון ואסיר לברכא בהו בלא נטילה. ואי תימא אי הכי הא ביממא דלא נאים ולא פרח רוחיה מניה ולא שריא עליה רוחא מסאבא וכד עאל לבית הכסא לא יברך ולא יקרא בתורה אפלו מלה חדא עד דיסחי ידיו. ואי תימא בגין דמלוכלכים אנון, לאו הכי הוא, במה אתלכלכו. אלא ווי לבני עלמא דלא משגיחין ולא ידעין פיקרא דמאריהון ולא ידעי על מה פיימא עלמא. רוחא חדא אית פכל בית הכסא דעלמא דשריא תמן ואתחני מחתוא לכלוכא ומנופא ומיד שרי על אנון אצבעין ידיו דבר נש. ומדוע צריך לטהר הידיים במים מפני שבשעה שאדם ישן, רוחו ואור נשמתו

הנמשך מאין סוף פורה ממנו ונשאר בחינת חלל פנוי כי הישן הוא בחינת אחד חלקי שישים ממיתה ומת נקרא חלל על שם האור שהסתלק ופרח ממנו. ובשעה שרוחו פרח ממנו, רוח טומאה מזדמנת ושורה על ידיו ומטמאה אותו, כי דייקא על ידי הסתלקות האור נעשה חלל פנוי והסתרה בחינת אטימות האור שממנו הטומאה כנ"ל ואסור לברכך בלא נטילה ועליית הידיים, על ידי המים, בחינת עליית המלכות לבינה, שהוא בחינת הידיעה כי הצמצום היה לא בשביל הסתרת המלכות אלא להפך לגלות המלכות דקדושה ולבחור במחשבות קדושות טובות המגלות עול המלכות השמים השלמה. ואם תאמר להקשות, אם כן הרי ביום שלא ישן האדם ולא פרח רוחו ממנו ולא שורה עליו רוח טומאה וכאשר נכנס לבית הכסא גם כן ההלכה היא שלא יברך ולא יקרא בתורה אפילו מלה אחת עד שיטהר ידיו. ואם תאמר מפני שמלוכלכות הינם, לא כך הוא, במה התלכלכו, הרי יכול לשמור ידיו. אם כן לכאורה אין סיבה ליטול ידים כי לא נטמאו ולא נתלכלכו כנ"ל, אלא אזי להם לבני העולם החיים בתוך העלם הדעת שלא משגיחים להסתכל בסוד הדברים ולא יודעים בכבוד אדונם בחינת גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד, ולא יודעים על מה עומד העולם ואיך נברא בצמצום ומה תכלית הצמצום כדי נכיר אותו יתברך, כי אם היו הושבים מחשבות טובות ומעלים המלכות עד לבינה היו זוכים להשיג סודות התורה דעתיקא סתימאה על ידי התשובה ועליית הכבוד והיו מבינים ורואים בעצמם מדוע יש ליטול ידיים גם ביום, והתירוץ הוא כי רוח אחת יש בכל בית כסא וכיסויי שבועולם אשר שורה שם ונהנית מאותו לכלוך וטינוף ומיד שורה על אותם אצבעות של ידיו של האדם. כי טינוף הפסולת היוצאת מן האדם הם בחינת מותרות שאין מחיות האדם והוא בחינת קליפות המסתירות מלכות ה' ולכן בזה המקום שורה רוח ודעת דקליפה בחינת מלכות עכו"ם וזאת הטומאה והאטימות מן הרוח חיים דקדושה בחינת עשייה המסתירה המלכות דקדושה בחינת כוחו ועוצם ידי, בחינת נתינת כוח לטומאה והסתרה בחינת עכו"ם ולכן שורה דייקא על הידיים שהם בחינת עשייה ובעיקר האצבעות שבהם כוח בפריטי בחינות העשייה תכלית צמצום האור אין סוף דרך עשר ספירות עד לעשר אצבעות ולכן צריך לטהר הידיים על ידי המים מזאת הזוהמה הרוחנית שבבית הכסא כדי שיוכל לברך ולקרוא בתורה ולגלות זאת המלכות דקדושה ולעלותה עם הבינה היא ירושלים של מעלה אשר יבוא בקרבה קדוש על ידי ירושלים של מטה היא התפילה, תפילת משיח צדקנו אשר יצא מחופתו בהתגלות נפלא לגלות מלכותך יתברך ואור אין סוף אשר ימשך במידה ובשלמות לעמך. ממקומך מלכנו תופיע ותמלוך עלינו מהרה תתגדל ותתקדש בתוך ירושלים עירך דור ודור ולנצח נצחים עד אין סוף ועינינו תיראנה מלכותך כדבר האמור בשירי עוזך על ידי דוד משיח צדקך ימלוך ה' לעולם אלוקיך ציון לדור ודור הללו-יה, במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאת לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.

עצות על פי הלימוד

- א. פשאדם חושב מחשבות רעות, שהם טפשות הלב, הוא מטמטם את הלב בכחית ערלת לב, ובזה הוא מטמטם כחיתת החלל של הפריאה ונחשב פאלו החריב את העולם. אכל פשוט מחשבות טובות זהו כחיתת תקון הפריאה, ועל ידי זה שמשחר הלב ומגרש ממנו המחשבות רעות והושב מחשבות טובות, וזכה לעשות נסים ומופתים בעולם.
- ב. כל תקון האדם וקלקולו ח"ו, הכל תלוי במחשבה שפלב. פי עקר היצרין הם המחשבות והחכמות שפלב, פי מחשבות טובות הם יצר טוב ומחשבות רעות הם יצר הרע.
- ג. עקר התפלה תלוי בלב, שישים כל לבו עליה, דהינו שיקשר מחשבות (חלב) היטב לדבורי התפלה, שלא יהיה לבו רחוק מהדבורים, רק ישמע היטב מה שהוא מרבה. ועל ידי זה נתגלה ונתגדל מלכותו ותברך, ונפל מלכות הרשעה, ונמשך לישראל חיות גדול ושפע ועשירות גדול וברכה עד בלי די, ונעשה על ידי זה יחודא עלאה ויחודא תמאה, וזכה להתגלות אוריתא דעתיקא סתימאה:

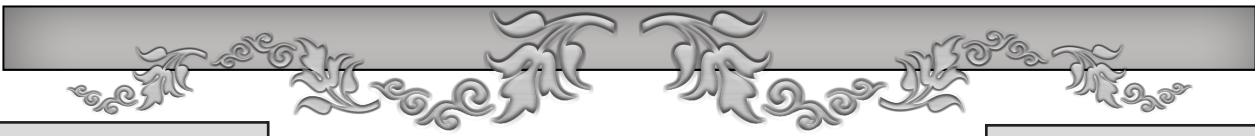
תפילה על פי הלימוד

צור לבכי וקדושי, צור עולמים ויצר הכל, רבון כל המעשים אדון כל הנשמות, וידע התעלומות, אתה ידעת את לבכי, אתה ידעת את עצם תבערת קדשת אור האלקות השופע בלבי, פי אנהנו חלק אלוה ממעל ושכינת אלקותך בתוך לבבנו. על פן הומה עלי לבי, לבי כפזור והמה, "קלה שארי ולבכי צור לבכי והלקי אלקים לעולם. נכספה וגם כלתה נפשי להצרות ה' לבי ובשרי ורננו אל א-ל ה'". ורשפי שלהבת לבכי הפוער ונכסף אלק, מים רבים לא יוכלו לכבותה ונהרות לא ישטפוה, פי אור לבכי מקשר ומחבר באורך הגדול האין סוף, על פן אור להביית לבכי הוא עד אין סוף, פי אין סוף ואין תכלית לתשוקתי אלקי, ונגעויעי ונפצי וכוספי חוק ואמיץ אלקי בלי שעור וערה, עד אשר לפי עצם אור להביות הלב עד אין סוף ותכלית לא יהיה אפשר לעשות שום עבודה פלה, פי אור קדשת לבכי בוער ומתלהב אלקי פחשק נמרץ וברצון חוק, להיות דבוק ונכלל בך תמיד לעולם ועד. אף אתה גלית לנו על ידי חכמיך הקדושים, אשר אין רצונך בזה, ולא זאת היתה פונתך הקדושה בכריאתנו, פי אתה ידעת פי בשר ודם אנהנו, ואי אפשר לנו להיות דבוקים בך תמיד, ואתה הפין בעבודתנו בעבודות ובמעשים טובים, אשר בשביל זה פאנו בעולם הזה השפל לעבד אותך בתורה ובמצות מעשיות. על פן גורת עלינו לבלי להרם לעלות אל ה' ולבלי לבער אלקי יותר מהפודה, ונורת עלינו לצמצם

אור ההתלהבות שבלבבנו ולעשות חלל פנוי בלב כמו שכתוב, "ולבי חלל בקרבי". כדי שעל ידיה נזכה ליצר בלבבנו כל המדות טובות וקדושות, ולהמשיך עלינו על עבודתך באמת, וללכת בדרךך הטובים ולהתדבק במדותיך הקדושות ולעבד אותך בהדרגה ובמדה, ועל ידיה נזכה לקבל עלינו על מלכות שמים שלמה, ונגלות מלכותך לכל באי עולם, אשר זה היה פונתך בכריאת האדם כדי שיתגלה מלכותך בעולם: וכן פאתי לפניה ה' אלקי ואלקי אבותי, אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב, ואלקי כל הצדיקים האמתים, אלקי הראשונים והאחרונים, ואלקי כל ישראל. יהמו נא ויקמרו נא רחמיך ורחמיך עלי, על פנים ומבלבל פמוני, ותורני ותדרכני באמתך ותלמדני, שאזכה לדעת באמת איך להתנהג בענין זה, באיזה דרך באיזה אופן לצמצם האור בהדרגה ובמדה פרצונך הטוב באמת. פי אתה ידעת, פי אני צריך לבסוף אלקי תמיד ולהשתוקק אלקי באמת, ולרוץ אלקי "כגבור לרוץ ארח" הנה שהייתי וכל לילך בזמן שהייתי נזוף מלפניך, פי כבר פליתי ימים ושנים הרבה בהכל וריק. מה אומר לפניה יושב מרום, ומה אספר לפניה שוכן שחקים אין לי פה להשיב ולא מצח להרים ראש. ובמקומות אלו שנתפסתי בהם בעזותי הרבים, בודאי אין שום דרך לצאת מהם בהדרגה פסדר, ובודאי התקרח לברח משם מהרה ולרוץ משם במהירות ובקויות גדול, למהר להפלט על נפשי.

ולבלי להביט אחרי, פי לא אוכל להתמחמה עוד חס ושלום אפלו כרנע, ואתה צריך לעורר רחמיך האמתים עלי הגנוזים אצלך, ולהוציאני מהרה בזרוע עזת, ולשא אותי על פנפי נשרים, ולהביא אותי אלקי לקרבני לעבודתך חיש קל מהרה, פי עדיו לא אבדה תקותי ותהלתי מה' פי "חשדי ה' פי לא תמונו פי לא כלו רחמי". אכל אף על פי כן אני מוכרח לצמצם אור התלהבות לבכי כאשר נגלה לפניה אבי שבשמים, פי גלוי וידוע לפניה, לכמה פנמים פאתי על ידי רבוי ההתלהבות חוץ מהפודה, "ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עפודה". על פן פאתי לפניה אבי אבי אדוני אדוני, גואל ישראל וקדושי צור לבכי, הריני משליך עצמי עליך, הריני מוסר גופי ונפשי ורוחי ונשמת אלקי לבד. "בנדך אפקיד רוחי פדיתה אותי ה' אל אמת. אלקי ה' נפשי אשא". ואני מוסר כל לבכי עליך לבד. "הורני ה' בדרך אהלך באמתך וחד לבכי ליראה שמך". הורני ולמדני איך להתנהג בענין התשוקה וההתלהבות אלקי ואיך לצמצם את ההתלהבות, באופן שאזכה לתשובה שלמה באמת, ולילך בדרךך הקדושים ולהתדבק במדותיך הטובות, ויקבל עלי תמיד על מלכות שמים שלמה, באהבה וברצון, באימה וייראה, בקדושה ובטהרה גדולה, ולעבד אותך באמת לאמתו בהדרגה ובמדה פרצונך הטוב באמת:

לעילוי נשמת מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל ת.נ.צ.ב.ה.

הצלחת שמעון בן רמונה רוחמה, ולורע של קיימא וכן לרפואה שלמה רחל בת מזל ורמונה רוחמה בת שמחה

לעילוי נשמת מירה בת אשר ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים ת.נ.צ.ב.ה.